

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. ... jogtanácsos által képviselt ... felperesnek, az ... Ügyvédi Iroda ... által képviselt ... I. rendű és az ... II. rendű alperes ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. február 27. napján kelt 7.G.40.523/2011/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy az alpereseknek járó perköltséget 780.000 (Hétszáznyolcvanezer) forintra leszállítja, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla megállapítja, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 67.500 (Hatvanhétezer-öt száz) forint jogorvoslati illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 2013. február 27. napján kelt 7.G.40.523/2011/16. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 1.044.300 forint perköltséget; megállapította, hogy az eljárás illetékét a Magyar Állam viseli.

A határozat indokolásából kitűnően az elsőfokú bíróság az alpereseknek járó perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött, annak összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az alperesek jogi képviselője által csatolt megbízási szerződésben foglaltakkal azonos mértékben, a pertárgy értékéhez igazodó 10 %-ban állapította meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az alperesek javára megállapított perköltséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése

alkalmazásával mérsékelni kérte, hivatkozva arra, hogy a pertárgyérték 10 %-ában meghatározott ügyvédi munkadíj eltúlzott, nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Bírói gyakorlatra utalva állította, hogy az ügyvédi munkadíj megállapítása során nem kizárólag a pertárgyértékhez kell igazodni, értékelni kell a kifejtett ügyvédi tevékenység munka- és időigényességét, valamint színvonalát. Az elsőfokú eljárás során három tárgyalás megtartására került sor, melyek együttes időtartama 1 óra 45 perc volt; az alperesek jogi képviselője a tárgyalásokon való részvételen kívül egy három oldalas beadványt szerkesztett, melyet elkésve nyújtott be a 2012. július 4-i tárgyaláson, többek között ezért került sor annak elhalasztására. A felperes álláspontja szerint a jogi képviselő tevékenysége maximum 5-8 órás munkavégzésnek felel meg, ez 25.000 forintos (átlagos piaci) óradíjjal számítva 125.000-200.000 forintot tesz ki. A társadalom értékítéletét sérti a több mint 200.000 forintos óradíj megállapítása, figyelemmel arra, hogy az nem áll arányban a munkavégzés időtartamával, színvonalával és az ügy bonyolultságával sem.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint a társadalom értékítéletét az sérti, hogy a felperes költségvetési szervként a keresetét akár szándékosan, akár nagyfokú gondatlanságból olyan tényre alapította, amelyről tudta, vagy legalábbis tudnia kellett, hogy valótlan, továbbá a per során teljesen új alapokra helyezett követeléséről is bebizonyosodott annak alogaritmus. A megalapozatlan perindítás költségét végső soron az adófizetők viselik, a rosszhiszemű pervitel következtében a felperes a Pp. 8. § (3) bekezdés b) pontja szerint akár pénzbírsággal is sújtható lett volna.

Kifejtették az alperesek, hogy a megbízási szerződésben kikötött díj nem eltúlzott, a jogi képviselőnek a keresetlevelet és mellékleteit (kb. 50 oldal) át kellett tanulmányoznia, az általa szerkesztett 5 db melléklettel ellátott érdemi ellenkérelmet nem késve, hanem a per legelső tárgyalásán nyújtotta be. Az abban foglaltak alapján jutott a felperes is arra a meggyőződésre, hogy a követelése nem teljesíthető, így az ellenkérelem színvonala, eredményessége nem kifogásolható. Felperes pontosított kereseti kérelme új követelésnek minősült, ezzel szemben új érdemi ellenkérelmet kellett előterjeszteni, melyre a tárgyaláson szóban került sor. Minderre figyelemmel a jogi képviselő a peres eljárás, illetve az annak előzményét képező végrehajtási eljárás során nem 5-8 órás, hanem annak többszörösét kitevő időtartamban végzett munkát. Felperes nyilvánvalóan alogitán, rosszhiszemű igényérvényesítésével szemben a jogi képviselő eredményesen képviselte az alpereseket, elvégzett munkája a piaci gyakorlat alapján is arányban áll a megbízási szerződésben kikötött díjjal, így nincs törvényes indok annak mérséklésére. Bejelentették az alperesek, hogy az elsőfokú bírósághoz benyújtott megbízási szerződés szerinti ügyvédi munkadíj a peres eljárás teljes tartamát ellentételezi, így a másodfokú eljárásban külön perköltségre nem támasztanak igényt.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a per főtárgyát nem, csupán a perköltséget részben érintő fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítélete az

alpereseknek 200.000 forintot meghaladóan fizetendő perköltségre vonatkozó rendelkezése kivételével a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

Felperes fellebbezése részben az alábbiak szerint megalapozott.

A kereset elutasítására tekintettel egészen pernyertes alperesek jogi képviselőjével felmerült Pp. 75. § (1) bekezdése szerinti perköltsége összegét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a pertárgyérték 10 %-ában állapította meg; a Rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazásának szükségességére alapított fellebbezés alapján a Fővárosi Ítéltábla azt vizsgálta, hogy ezen összeg aránytalan-e a pertárgy értékére vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre figyelemmel.

A 10.442.839 forintban meghatározott pertárgyérték 10 %-ához igazodó díjkikötés, tekintve, hogy a Rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint járó 5 %-os díj kétszerese, önmagában még nem eltúlzott, helytállóan hivatkozott azonban a felperes arra, hogy a megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíj igény elbírálása körében sem lehet egyedül mérvadó a pertárgyérték, figyelembe kell venni az ügy bonyolultságát, az eljárás időtartamát, a képviselő indokolt munkaigényét, a ténylegesen kifejtett tevékenységet.

Felperes érvényesített jogára - mely egyetlen, a Ptk. 203. §-ára alapított kereseti kérelem előterjesztésével az alperesek közötti ingatlan adásvételi szerződések hatálytalanságának a megállapítására, II. rendű alperes tűrésre kötelezésére irányult, és a per során a jogi alapját tekintve nem módosult - figyelemmel a jogvita nem minősült különösen összetettnek, bonyolultnak.

Az eljárás alig egy évet meghaladó idő alatt befejeződött, az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képviselőjének a részvételével mindössze három - a fellebbezésben helytállóan hivatkozott időtartamú - tárgyalást tartott, melyek egyikén került sor - színvonalában és terjedelmében megfelelő, de azon túl nem mutató - érdemi ellenkérelem egyetlen írásbeli előkészítő iratként történő benyújtására.

A többes képviselő nem kívánt meg többletmunkát, alperesek védekezésének ténybeli és jogi alapja közös volt, a fellebbezési ellenkérelemben hivatkozott végrehajtási eljárás kimenetelétől függetlenül kimunkálható volt, így ez utóbbi eljárás perelőzményi, védekezést előkészítő jellegére az alperesek alaptalanul hivatkoztak.

Ugyancsak érdektelen a felperesi pervitel „rosszhiszeműségére” és a követelés „nyilvánvaló” alaptalanságára vonatkozó érvelés is.

A kereseti kérelem alaptalansága ugyanis elutasításra és a pervesztés fél Pp. 78. § (1) bekezdése szerinti perköltség fizetésre kötelezésére vezet, a pervesztés esetleges előreláthatósága önmagában nem perköltség növelő körülmény. Utóbbi igaz a rosszhiszemű pervitelre is, a jóhiszemű pervittel ellentétes perbeli magatartás a Pp. 80. § (2) bekezdése szerinti speciális költségviseléssel szankcionálható.

Mindezek figyelembevételével a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a megbízási szerződésben kikötött munkadíj mérséklése indokolt, az elsőfokú bíróság által megítélt 1.044.300 forint 780.000 forintra leszállításának van helye, az alperesek perköltség igénye a pertárgyérték 7,5 %-át meghaladó részében aránytalan.

A fent kifejtettekre, valamint arra is tekintettel, hogy a megbízási szerződésben kikötött díj - a fellebbezési ellenkérelemből kitűnően - az alperesek másodfokú eljárásban ellátandó képviselete díjazását is magában foglalta, a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben kimunkált 200.000 forintra történő díjleszállításra nem látott alapot.

Mindezt a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak nem fellebbezett részét nem érintve - a Rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazásával a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, és az alpereseknek járó perköltséget 780.000 forintra leszállította, egyebekben az ítéletet helybenhagyta.

A fellebbezési ellenkérelemben foglalt alperesi másodfokú perköltségre vonatkozó nyilatkozatra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a túlnyomórészt pervesztes felperes jogorvoslati perköltség fizetésére kötelezéséről külön nem rendelkezett.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 67.500 forint jogorvoslati illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ában foglaltaknak megfelelően határozott.

A Fővárosi Ítéltábla az ítéletét a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Budapest, 2014. január 16.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.,
előadó bíró

Dr. Felker László s.k.,
bíró